

GLASUL MONAHIOR

Revistă de înnoire duhovnicească a Mănăstirii „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Petru Vodă

Anul II • Nr. 3 (5) • Martie 2004

Blestemul

Ceea ce am observat la poporul nostru creștinesc este înclinarea sa predilectă, în momentele de nemulțumire, spre ocară, spre blestem, spre înjurături și răutăți care pun la încercare viața sufletească de familie, societate și neam. M-am oprit foarte mult la unele cazuri, care m-au uimit prin urmările ce poate să le aibă un blestem.

Acum câțiva ani, bunăoară, la Mănăstirea Bistrița au intrat vreo cinci persoane, purtând în brațe o fetiță de 12 ani. Nu s-au așezat bine pe băncuța unde stăteau credincioșii și o criză puternică a și luat-o pe biata fată. Încordări, strigăte, spume la gură... S-a zbatut aproape cinci minute, după care s-a liniștit și a rămas într-o stare de agonie, de lipsă de control. Ca de obicei, i-am întrebat pe creștini de când e boala, am cercetat care sunt cauzele de unde vine nenorocirea aceasta și mi-au spus că se chinuie așa de 12 ani, chiar de la naștere. Așa cum se întâmplă în familie, unii preferă un naș, tata preferă alt naș și de aici se nasc nemulțumiri și neînțelegeri în familie. Din discuțiile pe care le-au avut cei doi soți tabăra mamei a biruit pe cea de partea soțului. Foarte revoltat, ieșind cu copilul nașii la botez, a rostit un blestem adânc și rău-facător. „Să fiți voi cu tot cu copil ai celui rău.” Ei bine, chiar la botez, tocmai când îi făceau scăldătoarea, a luat-o prima criză. Au umblat pe la toate mănăstirile, au făcut rugăciuni, exorcis-me, Sfinte Maslu, Împărtășanie... Și de 12 ani așa se chinuiesc părinții aceștia. La 10-15 minute o criză; 10-15 minute - altă criză. Așa de dese; și noaptea, și ziua. Era numai piele și os. O purtau pe brațe. Și le-am recomandat părinților să facă o spovedanie mai amănunțită... Copii n-au mai putut avea. Era cel mai mare canon posibil să aibă zi și noapte chinul acesta. Aceasta a fost prima fetiță și singura. Am mai ținut legătura încă un an, a venit revoluția, eu am plecat de la Mănăstirea Bistrița și n-am mai avut nici o știre despre viața lor. Ceea ce s-a mai ameliorat a fost doar că n-o mai lua criza în timpul zilei, ci numai noaptea. Copilul nu era în stare de nimic; era numai în funcțiile biologice. Tatăl era un bărbat de o căință extraordinară, dar nu s-a rezolvat problema; doar că au încetat din crizele acestea, în sensul că au continuat doar noaptea, 2-3 ore.

Toate lucrurile acestea au adus așa de mult viața noastră, a creștinilor, într-o banalitate. Iată, vin așa de multe tinere care nu pot să nască. Sigur că sunt și multe păcate grele, fie că au avut, fie că n-au avut întreruperi de sarcină; unii care, după cum se obișnuiește în societatea aceasta modernă, își fac calcule când să aibă copii: după ce-și iau mașină, își iau mobil, pleacă în străinătate... „Să facem vreo 2-3 ani prin străinătate și după aceea să avem și un copil.” Adică tocmai ce este mai important, scopul familiei, lăsat pe ultimul plan. „Suntem

căsătoriți de 12 ani și nu putem să avem copii...”

Dar mă duc iarăși prin copilăria noastră. La orice nemulțumire mamele (sau vecinii) se adresează copiilor „Seca-ți-ar sămânța!”. E un blestem care are foarte multă importanță în viața de familie a acestor oameni pe parcurs, pentru că se întâmplă aidoma lucrurile acestea. Este așa de interesant unitatea aceasta de familie, tată-mamă-copil, soție-soț.

Îmi povestea o femeie zdrobită sufletește. O întreb: „Care-i durerea?”. „Părinte, sunt în mare durere sufletească. Mi-a murit soțul. I-am înmormântat acum 2 săptămâni și mă simt vinovată de moartea lui. Era un bărbat care mă necăjea foarte mult 9 ani de zile cât am trăit cu el n-am avut un an de zile de liniște, de bucurie în familie. Veșnic beat, veșnic înjurături. Viața - un iad. Viața de familie a fost un chin. Dar, cu toate acestea îmi pare rău de ceea ce am spus într-una din zile: «Pe unde-ți intră fumul de țigară și băutura pe acolo să și se usuce tot; să nu mai poți bea, să nu mai poți fuma». După 5-6 luni bărbatul meu a început să slăbească, să aibă o durere și o tuse seacă în gât, o durere care se accentua din ce în ce mai mult. Tusea, iarăși, îl ținea câte o jumătate de oră pe noapte. A încetat băutura: s-a accentuat tot mai mult durerea... În cele din urmă, când nu mai putea să înghită, se duce la medic să vadă ce-i cu el. Face analizele: îi spune medicul: «Ai un cancer destul de grav și-i în formă de metastază. Îți spun direct ca să știi ce ai de făcut.» Vine omul acasă, descurajat. A mai ținut ceva regim, tratamente, dar n-a mai durat decât câteva săptămâni și s-a curățat.”

Aici este și bătaia lui Dumnezeu pentru lipsa noastră de chibzuință, iar patima, lăcomia, dezordinea morală, necredința, neascultarea, nerespectul, neglijă de viața sufletească ajung la deznodăminte total nefericite.

Iată și un alt caz. Întâmpnat la Mănăstirea Secu. Era pe atunci părintele care se ocupa cu administrația mănăstirii. Părintele Vladimir, un călugăr foarte bun și credincios la avutul mănăstirii. Ținea cu dinadinsul să nu se irosească din munca oamenilor care erau salariați și a personalului mănăstirii. Unul din credincioși, care slujea Mănăstirea de vreo 10-15 ani, un om în plinătatea vârstei - îmbătrânise el pe la mănăstire - l-a supărat pe părintele: își dosise el ceva. Părintele econom se duce la Domnul, bătrânul se îmbolnăvește și el datorită vârstei și bolii, s-a uscat de pe picioare, nu se știa ce-i cu dânsul. Rudele îl duc în toate părțile, pe la Mănăstirea Neamțu, pe la Agapia Veche, unde era Părintele Eftimie, mare duhovnic al timpului. Îl spovedește, fac mrolit-fe, Sfinte Maslu, dezlegări - nimic, nici un rezultat. Ajunsese să nu se mai poată mișca.

Vara au dat niște infecții în corp. Stă Părintele Valeriu, un preot de la Cucuieți, Bacău, un duhovnic cu multă răbdare și

iscusință - îl spovedise de nenumărate ori și întrebă cu tot dinadinsul: „Ce-ți mai aduci aminte? Poate ai avut de-a face cu Vladimir al nostru? Sau poate cu părintele stareț? Cu Părintele Ciprian?” - cu părinții care fuseseră stareți, economi... El prinsese vreo 3-4 în timp ce stătuse pe acolo. „Părinte, ce să zic, știu eu? Odată am avut de-a face cu Părintele Vladimir. O fi un blestem, oare? Cică «să nu mori până ce nu te-o ierta eu până ce nu vei fi iertat de mine: să nu mori!». Mi-amintesc odată că mi-a zis când era el necăjit. Că eu ce făcusem? Luasem și eu o bucată de caș să o duc la copii. Bucata aceea de caș era pregătită de mănăstire să o ducă undeva. Și, când vine de la stareț - nimic. Întrebă pe cei de acolo - nici unul nu știe, habar n-are. «Măi, cum, dacă voi sunteți aici și eu nu m-am dus nicăieri, decât până la bucatărie? N-am lipsit de-aici, oameni străini n-au fost. Numai tu ai făcut treaba asta.»”. Atunci părintele Valeriu îl pune într-o căruță și, de la Vânători, de la familia lui, îl aduce până la mormântul Părintelui Vladimir. Cu lumânarea în mână l-a adus acolo și i-a pus lumânărica la cap și i-a spus: „Părinte Vladimir, iartă-mă, iartă-mă și mă dezleagă!” Când s-a întors acasă, i-am făcut un Sfântul Maslu pentru multe altele pe care le făcuse înainte, l-am împărtășit. Liniștit bucuros, s-a despărțit de toți ai casei cu iertare... Iată un exem-plu de blestem al unui părinte duhovnicesc asupra creștinilor.

Ne dăm seama ce importanță are cuvântul preotului și ce osândă este pe creștinul care numai supără pe un preot. Nu mai este respect pentru omul care lucrează cele dumnezeiești și frica pe care trebuie să o avem față de preot care este singurul om care te pune în raport cu Dumnezeu și te scoate din toate primejdiile trupești și sufletești și te ajută prin spovedanie, prin dezlegare, prin harul pe care-l poartă el. Fără el nu există mântuire, unde este preotul, acolo este și Biserica; unde-i Biserica, acolo este și preotul.

Vorbele noastre au urmări. Dar urmările pot fi și bune. atunci când punem dragoste în ceea ce spunem. Tot la Mănăstirea Bistrița, o familie care nu avea copii de 12 ani vine la Părintele Marchian. O doamnă destul de iscusită și o creștină bună; se plânge: „N-avem urmași, toată osteneala noastră este zadarnică pentru noi. Cine va veni la mormântul nostru să aprindă un pai de lumânare?”

Eram pe bancă, stăteam împreună cu părintele și am ascultat tot dialogul acesta între părinte și femeie. Și Părintele Marchian bătrânul, pe lângă sfaturile pe care i le-a dat, i-a zis: „Dumnezeu să te binecuvinteze, fată-hăi, și să vii cu un copil să-ți botezăm aici la mănăstire!” A trecut cam un an și jumătate sau doi ani. Cine intră în chilia mea? Doamna în vârstă de 43 de ani, cu pruncul ei în brațe. „Părinte, mă mai cunoașteți cine sunt?”

„Doamnă, nu știu. Vă rog să-mi spuneți.” „Eu sunt cea care am vorbit cu Părintele Marchian pe bancă și erai și Sfinția ta acolo și ascultai. (Între timp părintele murise). M-am dus, am fost la el, i-am aprins lumânări, am să-i fac chiar un parastas, dacă vreți să mergeți în biserică, am adus o colivă; să mulțumesc lui Dumnezeu, Sfintei Ane și Părintelui cu a cărui binecuvântare am mers cu convingere. Am plecat de la mănăstire; tot timpul parcă am simțit o plinătate sufletească și faptul că eu trebuie să am prunci.” I-a dat Domnul după inima ei.

Aș vrea să mai dau un exemplu din lumea mare, a domnitorului Radu, care a avut un conflict cu Sfântul Nifon, Mitropolitul Țării Românești. Bogdan, un vornic al lui Ștefan Voievod pleacă din Moldova, intră pe sub pielea lui Radu cel Mare, lasă soția lui în Moldova cu cinci copii și o ia pe sora domnitorului. E chemat de Sfântul Nifon și-i atrage atenția asupra păcatului. Și se duce la Radu și-i spune: „Uite c-am fost chemat de Sf. Nifon și...” Radu s-a supărat tare pe Sf. Nifon și-l exilează (pentru a treia oară, după ce mai fusese de două ori exilat din scaunul patriarhal de Constantinopol). El pleacă în Sfântul Munte la Mănăstirea Dionisiu. Dar, înainte de plecare,

aruncă un blestem asupra lui Radu cel Mare, a domnitorului: „Blestem va fi peste capul tău și a neamurilor tale! În mari suferințe și-n dureri și multe nevoi au să cadă asupra țării tale. Atunci mă veți căuta, dar nu mă veți mai găsi.” În țară se produc multe tulburări. Radu cel Mare se îmbolnăvește, trimite la Sfântul Munte să-l aducă să-și ceară iertare, dar murise. Era îngropat la Mănăstirea Dionisiu, unde-și petrecuse anii în liniște și rugăciune. Mai târziu, Neagoe Basarab, care era un teolog oarecum, din familia Craioveștilor, și care avea multă evlavie la Prea Sfințitul Nifon. voia să împace cumva lucrurile. Pentru că și după ani și ani din mormântul domnitorului ieșeau viermi pe lespedea mormântului lui. Asta era dovadă că blestemul îl urmărea. Neagoe Basarab ajunge până la Sfântul Munte și aduce capul Sfântului. Privegheri de noapte, slujbe frumoase... și iată ce i se descoperă: Radu cel Mare față în față cu Sf. Nifon într-o lumină strălucitoare, în care era sfântul iar celălalt într-un nor întunecat și din osemintele sfântului curge, ca o aghiazmă, sfântul mir peste trupul domnitorului, care se luminează și el, semn de iertare, de tămăduire a domnitorului.

Iată și aici un exemplu pentru noi, credincioșii, ce înseamnă pentru țară un

conducător creștin și unul ticălos. O conducere ticăloasă, fără Dumnezeu, tară lege morală, fără harul lui Dumnezeu atrage peste popor și peste capul ei tot blestemul și toate urgiile. Dacă astăzi poporul acesta trăiește atâtea și atâtea lipsuri și suferințe, până să se renege și existența noastră istorică și spirituală nu este alta decât vinovăția acestor fărâdelegi a celor mari, care se reflectă asupra celor mici; așa ca-n viața de familie: dacă un tată e blestemat un tată e pătimăș, necreștin, necredincios, cu toate patimile și urgiile, copiii vor vedea aceeași soartă, același blestem, aceeași suferință, pe care o lasă tatăl ca moștenire fiilor lui. Iar poporul merită, de cele mai multe ori, soarta, pentru că tolerează aceste fărâdelegi și e un popor întunecat la rândul lui, pentru aceleași păcate moștenite și duse mai departe și nu se poate ridica la un nivel mai înalt decât al stăpânului, cum e și zicala: „Cum e turcul, și pistolul; cum e stăpânul, așa-i și sluga.” Peste aceste lucruri mai este și o pedeapsă a lui Dumnezeu, pentru ca, prin această pedeapsă, popoarele sau poporul să se înțeleptească, să se lumineze, să se ridice, cu timpul, să-și revină la chemarea pe care o are el în istoria pe care o parcurgem.

Protos. Iustin PÂRVU